

minister. Navnlig kan jeg ikke forstaa, at den højtærede Finansminister ikke kunde give Formanden for Dansk Jernbaneforbund blot saa megen Antydning af Regeringens Hensigter, at det derigennem var blevet muligt at afværge den kollektive Masseopsigelse, som blev vedtaget paa Aarhusmødet.

Jeg kan derfor ikke se andet, end at den højtærede Finansminister kommer til at tage sin Andel af Ansvaret for den Situation, der var skabt omkring Slutningen af September Maaned, og denne Situation tegnede jo i et givet Øjeblik til at ville blive meget kritisk. Den højtærede Finansminister har aabenbart ikke forstaaet, at Forhandlingsretten er noget mere end et Stykke Papir, den er nemlig det Middel, som en klog Regering benytter overfor Statens Tjenestemænd, saaledes at den gennem en forstaaende og hensynsfuld Optræden og Forhandling udløser Spændingen, mens Tid er.

Den højtærede Finansminister erklærede i sin Tale i Gaar, at Deponeringen af Opsigelser slet ikke havde været omtalt under Forhandlingerne mellem Centralorganisationen og Ministeriet den 25. og 26. September og den 6. Oktober. Men det stemmer slet ikke med de foreliggende Oplysninger. Disse Opsigelser har netop været paa Tale under Forhandlingerne mellem Ministeriet og Tjenestemændene. Jeg vil derfor gerne have Lov til at citere et Par Ord af en Redegørelse, som, saa vidt jeg har kunnet bringe i Erfaring, er ganske officieel. Den højtærede Finansminister udtalte sig paa følgende Maade paa Mødet den 26. September til de Tjenestemænd, som var mødt for at forhandle paa Organisationernes Vegne. Der staar i Referatet: „Efter nogen Diskussion erklærede Konseilspræsidenten og Finansministeren, at Regeringen vilde tage Organisationernes Forslag under Overvejelse — ogsaa under en velvillig Overvejelse — paa Betingelse af, at Organisationerne vilde tage deres Opsigelser tilbage. Hertil bemærkede Formanden for Dansk Jernbaneforbund, Ch. Petersen, m. fl., at Opsigelserne endnu beroede hos Organisationerne, af hvilken Grund der heller ikke kunde blive Tale om at tilbagekalde dem. Organisationerne maatte henstille, at Regeringen, som nu lovet, tog det sidst fremsatte Krav under velvillig Overvejelse, og at Forhandlingerne derefter fortsattes. Konseilspræsidenten svarede herpaa, at man var villig til at fortsætte Forhandlingerne, naar Sagen paa ny havde været drøftet i Ministerraadet, hvil-

ket dog først kunde ske den 3.—4. Oktober, idet flere af Ministeriets Medlemmer for Tiden opholdt sig i Jylland, hvortil kom, at Finansministeren tillige nogle Dage vilde være optaget med Finanslovsforslagets Forelæggelse, men det var dog en Betingelse for, at Forhandlingerne kunde betragtes som løbende, at der ikke den 1. Oktober forelaa Opsigelser hos Statsmyndighederne.“ Dette forekommer mig at bevise, at Spørgsmaalet om Opsigelserne altsaa har foreligget til Forhandling mellem Ministeriet og Tjenestemændene, og jeg forstaa derfor ikke rigtig den højtærede Finansministers Udtalelser i Gaar om, at det var et Spørgsmaal, Ministeriet var gaaet ganske udenom; Ministeriet havde holdt sig til Realiteten, nemlig til Spørgsmaalet om Dyrtidstillæg, medens man overhovedet ikke havde forhandlet om Opsigelserne. Den højtærede Konseilspræsident udtalte i sit Svar til det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen), at hvis Opsigelserne var blevet indgivet, vilde dermed en helt ny Situation være indtraadt, en Situation, der kunde have haft de alvorligste Følger. Jeg har her liggende det førnævnte Referat af de Forhandlinger, der den 26. September førtes mellem den højtærede Konseilspræsident og den højtærede Finansminister paa den ene og Statstjenestemændenes Repræsentanter paa den anden Side. Ifølge dette Referat udtalte den højtærede Konseilspræsident: „Jeg føler det som min Pligt at sige de Herrer, at i Tilfælde af, at vi ikke opnaar Overenskomst, er der tilvebragt en helt ny Situation efter den 1. Oktober. Jeg vil — i hvad der end sker — kunne se de Herrer stift i Øjnene og gør Dem derfor opmærksom herpaa.“ Og i samme Møde udtalte stadig efter dette Referat den højtærede Finansminister: „De Herrer møder jo med Kniven hvæsset. Ministeriet har ønsket, at Sagen gaar i Orden, men vi frygter ikke, kan jeg forsikre Dem“. I Mødet mellem de samme Ministre og Tjenestemændenes Repræsentanter Dagen forud udtalte den højtærede Finansminister, at han optraadte ikke alene paa det radikale Ministeriums, men ogsaa paa det udvidede Ministeriums Vegne, og i Mødet den 26. September udtalte den samme Minister: „Jeg kan forsikre de Herrer, at forkaster De dette Forslag, vil ingen Sympati være til Stede hos nogen i Befolkningen og heller ikke hos det Parti“ — dermed maa den højtærede Finansminister naturligvis have ment det socialdemokratiske Parti —, „som flere af de Herrer sikkert paa-regner Støtte hos“. Af disse den højtærede